

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Steixner Ferenc ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Szemeti Adelinda jogtanácsos által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal Hatósági Főosztály Nyugat-dunántúli Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2009. január 13-án kelt K.27.252/2008/20. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 21. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság K.27.252/2008/20. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 31.800 (harmincegyszer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú adóhatóság a felperesnél 2002-2006. évekre vonatkozó személyi jövedelemadó és egészségügyi hozzájárulás adónemekben folytatott le vizsgálatot, mivel a házastársánál, felperes nevel lefolytatott vagyonosodási vizsgálat során a felperes a belföldi életbiztosításból származó és a nevén vezetett bankszámlán elhelyezett összegekről úgy nyilatkozott, hogy férje javára kéri figyelembe venni.

Az ellenőrzés 606.911 forint adókülönbötet állapított meg azzal, hogy a felperesi hivatkozásainak túlnyomó része a házastárs adóvizsgálata során már értékelésre került. Nem fogadta el a felperes hivatkozását az ingatlan bérbeadásából származó jövedelemre, a külföldön élő rokonai bankszámlára utalással teljesített kölcsöneire, rendszeres készpénzajándékaira, 10.000.000

forint megtakarításra vonatkozóan, melyet megőrzésre az édesapjának adott át.

Az alperes 1941820229/2008. számú határozatával az elsőfokú határozatot részben megváltoztatta és a felperes fizetési kötelezettségét 530.084 forint adókülönbözetre, mely adóhiánynak minősült, valamint 265.042 forint adóbírságra és 266.457 forint késedelmi pótlékra módosította. Továbbra sem fogadta el a kölcsön és ajándékösszegek átadására, valamint a megőrzésre átadott összeg átváltására és ismételt behozatalára való felperesi hivatkozást.

A felperes keresetében továbbra is fenntartotta a rokoni ajándékokra, kölcsönökre, ingatlan bérbeadására vonatkozó nyilatkozatait, kérte a ... Bank ismételt megkeresését a számláinak, adatainak közlése érdekében. Hivatkozott arra is, hogy a 2001. évi jelentős bevételei figyelmen kívül maradtak.

Az elsőfokú bíróság a jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában hivatkozott az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 97.§ (4) bekezdésére, 108.§ (2) bekezdésére és 109.§ (3) bekezdésére azzal, hogy a felperes bevétele nem fedezett kiadásai a becslési eljárást megalapozták. Az alperes a rendelkezésre álló adóbevallások, valamint a hivatalból beszerzett és csatolt iratok alapján valószínűsítette és évenként felállított pénzforgalmi mérlegével összegszerűen is meghatározta a bevallott, az adómentes és a bevallási kötelezettség alá nem eső teljes jövedelmet, ezáltal a valós adóalapot. Ezzel a rávonatkozó bizonyítási kötelezettségnek eleget tett. Az eljárásnak nem feltétele, hogy az eltitkolt jövedelem kimutatható vagyongyarapodásban nyilvánuljon meg, erre való felperesi hivatkozás alaptalan.

Az elsőfokú bíróság szerint az alperes helyesen értékelte a rendelkezésre bocsátott iratokat, melyet a per során beszerzett bankszámla adatok és tanúvallomások sem tettek kétségesse. A számlaadatok nem voltak tisztázhatók, e körben a felperesnek bizonyítási indítványa nem volt, így az alperes terhére értékelhető mulasztás nem volt megállapítható. Rögzítette azt is az elsőfokú bíróság, hogy a felperes férjének vizsgálatánál is értékelésre került az átvezetett számla.

A felperes külföldön élő rokonainak pénzbeli támogatásával és a bérbeadásból származó bevétellel kapcsolatban osztotta az elsőfokú bíróság az alperes megállapításait, hogy az erre vonatkozó adatok a bevétel hiteltérdemlő bizonyítására nem alkalmasak.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérve annak hatályon kívül helyezését és a keresetének helytadást azzal, hogy a kölcsönökkel, ajándékokkal, ingatlan

bérbeadásából származó bevétellel megfelelően igazolta a kiadásai forrását.

Az alperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Art. 109. § (1) bekezdése, melynek értelmében, ha az adóhatóság megállapítása szerint az adózó vagyongyarapodásával és az életvitelére fordított kiadásokkal nincs arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, az adóhatóság az adó alapját becsléssel állapítja meg. Ez esetben - figyelemmel az ismert és adóztatott jövedelmekre is - az adóhatóságnak azt kell megbecsülnie, hogy a vagyongyarapodás és az életvitel fedezetéül a magánszemélynek milyen összegű jövedelemre volt szüksége.

A becslési eljárás az Art. 108. § (1) bekezdése alapján olyan bizonyítási módszer, amely a törvényeknek megfelelő, a valós adó, illetve költségvetési támogatás alapját valószínűsíti. A (2) bekezdés értelmében az adóhatóság bizonyítja, hogy a becslés alkalmazásának a feltételei fennállnak, továbbá azt, hogy a becslés alapjául szolgáló adatok, tények, körülmények, valamint a becslés során alkalmazott módszerek az adó alapját valószínűsítik.

Az ún. vagyonosodási eljárásban a bizonyítás már a közigazgatási eljárásban megfordul. Az Art. 109. § (1) bekezdése alapján az adóhatóságnak kell bizonyítani a becslési eljárás alkalmazásának fennállását, majd ezt követően az Art. 109. § (3) bekezdése alapján a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést, az adózó hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja. Az adóhatóság az adózó által előadott tények, adatok valóságtartalmát, az adó megállapításához való jog elévülési idejét megelőző időszakra vonatkozóan is vizsgálhatja, ha az adózó állítása szerint vagyongyarapodásának forrása ezen időszakban keletkezett. A bizonyítás lényege, hogy most már az adózó érdekkörébe áll, hogy hitelt érdemlő adatokkal igazolja a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést. Ennek elmaradása, vagy sikertelensége az adózó hátrányára esik.

A perbeli esetben a felperes már a közigazgatási eljárásban hivatkozott a külföldi rokonoktól kapott kölcsönökre, ajándéokra, ingatlan bérbeadásából származó bevételekre. A közigazgatási iratok alapján megállapítható volt, hogy az adóhatóságok ezeket a hivatkozásokat, illetve bizonyítékokat egyenként és összességükben vizsgálták, de azokat nem fogadták el.

Az első fokú bíróság is vizsgálta a perben a felperes által hivatkozottakat és a Pp. 221.§ (1) bekezdése alapján részletes

indokát adta annak, hogy miért nem fogadta el azokat. A felülvizsgálati eljárásban - annak rendkívüli perorvoslati jellegéből adódóan - a tényállás vitatására, módosítására, és a bizonyítékok újraértékelésére vagy felülmérlegelésére nincs lehetőség. Erre csak akkor van mód, ha a jogerős határozatot hozó bíróság tényállást nem állapított meg, vagy a megállapított tényállás hiányos, iratellenes, illetve a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül mérlegelte.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint azonban az első fokú bíróság a fenti hibáktól mentesen állapította meg az ügy alapját képező tényállást, és a bizonyítékok mérlegelésénél sem volt tapasztalható kirívóan okszerűtlen mérlegelés, így nem volt jogi lehetőség annak újraértékelésére, felülmérlegelésére. A Legfelsőbb Bíróság utal arra is, hogy a felperes férje, B. J. túlnyomórészt ugyanezen forrásokra hivatkozott, de a Legfelsőbb Bíróság azokat nem fogadta el, és a Kfv.I.35.348/2008/4. sorszámú ítéletével B. J. felülvizsgálati kérelmét elutasító jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Mindezekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság az első fokú bíróság jogerős ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2010. január 14.

Dr. Madarász Gabriella sk. tanácselnök, Dr. Hajnal Péter sk. előadó bíró, Dr. Darák Péter sk. bíró